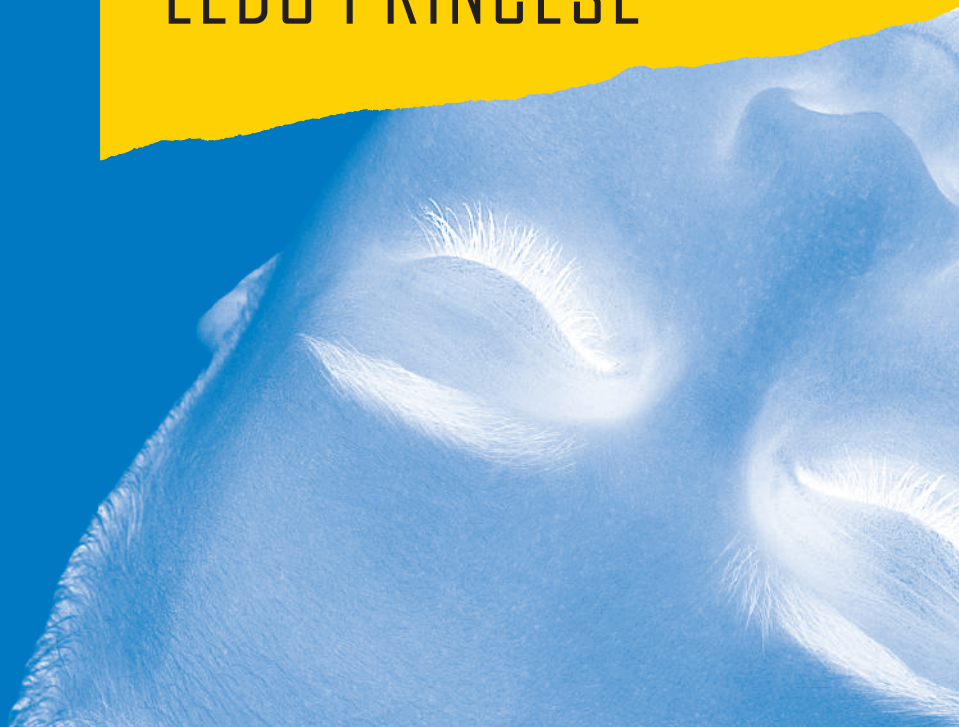

camilla

Läck- berg

LEDO PRINCESÈ

camilla Läck- berg

LEDO PRINCESĖ

ROMANAS

Iš švedų kalbos vertė *Giedrė Žirgulytė*

VILNIUS 2011

Namas buvo apleistas ir tuščias. Šaltis skverbėsi per visas kertes. Vonia aptraukė plonas ledo sluoksnius. Ji buvo pradėjusi mėlynuoti.

Jam atrodė, kad ji ten guli kaip princesė. Ledo princesė.

Grindys, ant kurių sėdėjo, irgi buvo šaltos kaip ledas, bet dėl šalčio jis nekvaršino sau galvos. Ištiesęs ranką, ją palietė.

Kraujas ant jos riešų buvo seniai sukrešėjęs.

Jis mylėjo ją kaip niekad stipriai. Glostė jos ranką, lyg glostytų sielą, dabar palikusių kūną.

Išėjo neatsigręžęs. Tai nebuvo „sudie“, tik „iki pasimatymo“.

Eilertas Bergas nebuvo laimingas žmogus. Kvėpavo sunkiai, pūšiodamas iš burnos baltus kvapo kamuoliukus, bet didžiausia savo bėda laikė ne sveikatą.

Svėja jaunystėje buvo tokia gražuolė, kad jis vos ištvėrė laukdamas, kada pasiguldys ją į vestuvinį guolį. Atrodė švelni, meili ir drovoka. Jos tikroji prigimtis atsiskleidė po itin trumpo jaunatviškos aistros laikotarpio. Griežtai laikė jį po padu kone penkiasdešimt metų. Bet Eilertas turėjo paslaptį. Gyvenimo rudenį pirmą kartą matė šiokios tokios laisvės galimybę ir neketino jos pražiopsoti.

Visą gyvenimą plušo, buvo žvejys, bet uždarbio vos užtekdamo Svėjai ir vaikams išlaikyti. Jam išėjus į pensiją, jie gyveno iš visai mažų pajamų. Tuščiomis kišenėmis negalėjo pradėti gyventi vienas kur nors kitur. Tokia galimybė nusileido lyg dovana iš dangaus, ir juokingai paprasta. Bet, jei kam nors norisi mokėti begėdiškus pinigus už kelių valandų darbą per savaitę, tai ne jo rūpestis. Jis neketino skųstis. Banknotų šūsnis medinėje dėžėje už komposto krūvos įspūdingai išaugo vos per metus, ir greitai sukaups jų pakankamai, kad galėtų persikelti į šiltesnius kraštus.

Sustojo atgauti kvapo paskutinėje stačioje įkalnėje ir pamasažavo artrito iškraipytas rankas. Ispanija ar galbūt Graikija atleistų šaltį, tarytum einantį iš vidaus. Eilertas tikėjosi dar turįs mažiausiai dešimt metų, kol ateis laikas nosį pastatyti į viršų, ir juos keltino kuo geriausiai nugyventi. Tad velniai griebtų, jei sumanytų juos praleisti namie su sene.

Kasdienis pasivaikščiojimas ankstų rytą buvo jo vienintelis ramus laikas, be to, ir labai reikalinga mankšta. Visad eidavo tuo pačiu keliu, ir jo įpročius žinantys žmonės dažnai iškišdavo gal-

vą valandėlę šnektelėti. Ypač smagu būdavo pasikalbėti su gražia mergina iš namo pačioje kalvos viršūnėje prie Hokebakeno mokyklos. Ji čia atkakdavo tik savaitgaliais, visad viena, bet mielai skirdavo laiko šnektelėti apie orą ir vėją. Panelė Aleksandra taip pat domėjosi Fjלבakos praeitim, ir šią temą Eilertas mėgdavo aptarti. Mergina buvo daili ir pažiūrėti. Kad ir senas, apie tai jis dar nusimanė. Žinoma, apie ją buvo liežuvaujama, bet, jei imsi klausytis bobų plepalų, greit nebeliks laiko niekam kitam.

Maždaug prieš metus ji paklausė, ar jis nesutiktų užsukti į jos namą, kaip paprastai eidamas pro šalį penktadienio rytais. Namas esąs senas, ir šildymo katilas, ir vandentiekis nepatikimi, o ji nemėgstanti savaitgaliais įžengti į šaltus namus. Ji duotų jam raktą, ir jis galėtų tik kyštelėti galvą pasižiūrėti, ar niekas nesusgeđę. Apylinkėse pasitaikydavo įsilaužimų, tad jis galėtų taip pat dirstelėti, ar sveiki langai ir durys.

Užduotis atrodė ne itin varginanti, ir kartą per mėnesį jos pašto dėžutėje savo vardu jis rasdavo voką su, jo akimis, dosnia suma. Be to, jam buvo malonu jaustis naudingam. Visą gyvenimą dirbus dykinėti buvo sunku.

Varteliai buvo persikreipę ir, pastumti į sodo tako pusę, pasipriešino. Sniegas nenuvalytas, ir jis pasvarstė, ar nereikėtų kurio nors berniuko paprašyti padėti jai nukasti. Tai ne moterų darbas.

Jis sugrabaliojo raktą, saugodamasis neišmesti į gilų sniegą. Jei reikėtų atsiklaupiti, niekad neatsistotų. Prieangio laipteliai buvo apledėję ir slidūs, tad turėjo pasilaikyti turėklų. Jau ketino kišti į spyną raktą, bet pamatė, kad durys praviros. Sutrikęs atidarė jas ir įžengė į prieškambarį.

– Ei, ar kas nors yra namie?

Galbūt šiandien ji atvažiavo anksčiau? Niekas neatsiliepė. Išvydo iš burnos einantį kvapą ir ūmiai suvokė, kad name viešpatauja šaltis. Staiga suglumo. Name buvo atsitikę kažkas rimta, ir neatrodė, kad tik sugedo šildymo katilas.

Jis perėjo kambarius. Atrodė, niekas nepaliesta. Namas tvarkingas kaip visad. Kasetinis vaizdo leistuvas ir televizorius savo vietose. Apžiūrėjęs visą apatinį aukštą, Eilertas užlipo į viršutinį. Laiptai buvo statūs, ir jam teko stipriai įsitverti į turėklus. Pirmiausia įėjo į miegamąjį. Jis buvo moteriškas, išrankiai apstatytas ir toks pat tvarkingas, kaip ir visas namas. Lova paklota, o prie kojūgalio pastatytas lagaminas. Daiktai neišpakuoti. Staiga pasijuto kvailokai. Galbūt ji atkako kiek anksčiau, aptiko sugedusį katilą ir išėjo ieškoti, kas galėtų sutaisyti. Vis dėlto pats tokiu paaiškinimu netikėjo. Kažkas buvo atsitikę. Juto tai sąnariais, kaip kartais pajusdavo artėjančią audrą. Atsargiai toliau apžiūrinėjo namą. Kitas kambarys buvo įrengtas palėpėje nuolaidžiomis lubomis, su medinėmis sijomis. Abipus židinio viena prieš kitą stovėjo dvi sofos. Ant kavos staliuko gulėjo paskleisti keli laikraščiai, bet šiaip viskas buvo savo vietoje. Vėl nusileido į apatinį aukštą. Ir čia viskas atrodė kaip pridera. Nei virtuvė, nei bendrasis kambarys nepasikeitę. Liko tik vonios kambarys. Prieš praveriant duris kažkas privertė stabtelėti. Name tebebuvo visiškai ramu ir tylu. Valandėlę padvejojęs suprato, kad elgiasi mažumėlę juokingai, ir ryžtingai pastūmė duris.

Po kelių minučių pasileido prie laukųjų durų, kiek leidžia amžius. Paskutinę akimirką susigriebė, kad laiptai slidūs, ir įsitvėrė turėklų, kol nenuardėjo žemyn galva. Nuplumpino sodo taku per sniegą ir nusikeikė – varteliai vėl užsikirto. Ant šaligatvio sustojo, nežinodamas, ko griebtis. Kiek žemiau ant kelio išvydo sparčiai žengiančią figūrą ir netrukus atpažino Turės dukterį Eriką. Šūktelėjo jai sustoti.

Ji buvo pavargusi. Mirtinai pavargusi. Erika Falk išjungė kompiuterį ir nuėjo į virtuvę įsipilti kavos. Jautėsi spaudžiama iš visų pusių. Leidykla knygos rankraštį norėjo gauti rugpjūčio mėnesį, o ji buvo vos pradėjusi. Knyga apie Selmą Lagerliof, penktoji jos

Lavono akys buvo gailiaširdiškai užmerktos, tik lūpos ryškiai mėlynos. Plonas ledo sluoksnis aptraukė liemenį, visiškai paslėpdamas apatinę kūno dalį.

Camilla Läckberg (Kamila Lekberg; g. 1974 m.) – švedų autorė, kurios trileriai stulbinamu greičiu užkariavo visą pasaulį. Ekonomistės išsilavinimą turinti trijų vaikų motina gyvena Stokholme, tačiau rašo apie mažutį šiaurės Švedijos miestelį Fjellbaką, kuriame pati užaugo. Kaip tik ten ir vyksta C. Läckberg trilerių veiksmas, nuo kurio negali atplėšti akių daugiau nei

30 šalių skaitytojai. Dešimties įtempto siužeto knygų autorės sėkmė – staigi, bet ne vienadienė; daugybė švedų trilerių gerbėjų visame pasaulyje pelnytai įvertino „Ledo princesę“ ir kitas istorijas, purtančias iš pažiūros idilišką Fjellbakos miestelį: 2005 m. Camilla Läckberg tapo Švedijos metų autore, 2006 m. ji tapo perkamiausia Švedijos rašytoja. Šiuo metu pasaulyje parduota daugiau nei 5 milijonai jos knygų egzempliorių.

„Ledo princesė“ pradeda trilerių seriją: Fjellbaka, kur gyvena tik 1000 gyventojų ir visi vienas kitą pažįsta; šcherai, saulėje mirguliuojantis vanduo, ramios įlankos, laiveliai ... Saugu ir gera. Taip mano žurnalistė Erika Falk, į gimtąjį kaimelį atvykusi tvarkyti mirusių tėvų namo. Todėl ją taip sukrečia vaikystės draugės žūtis: gražuolė Aleksandra randama vonioje perpjautais riešais, žiemos šaltis jos kūną pavertęs ledu. Sunku patikėti, kad tai savižudybė. Ši mirtis neduoda Erikai ramybės; rausdamasi draugės gyvenime, ji atskleidžia vis daugiau paslapčių. Kai prie tyrimo prisideda tyrėjas Patrikas Hedstriomas, kai kam ima darytis ankšta ... Ar miestelio gyventojai pakės kišimąsi į tai, kas turėtų likti už uždarytų durų? Erikos ir Patriko tandemas įsuka skaitytoją į šurpinantį verpetą, kunkuliuojantį po iš pažiūros ramiu ledu.

ISBN 978-9986-16-829-4

TYTO ALBA

www.tytoalba.lt